

Sygn. akt VU 6174/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku S. L. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o przeliczenie emerytury

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 28 sierpnia 2014 roku znak (...)

postanawia:

odrzucić odwołanie.

Sygn. akt VU 6174/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. L. (1) prawa do przeliczenia emerytury, wskazując, że decyzją z dnia 13 lipca 2006 roku dokonał przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyjmując do jej ustalenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 160,11% ustalony z 10 kolejnych (najkorzystniejszych) lat kalendarzowych przypadających w okresie 1982-1991, przy obliczeniu podstawy wymiaru emerytury od kwoty bazowej – 1220,89 złotych obowiązującej w dniu 1 kwietnia 1999 roku tj. w dniu nabycia prawa do emerytury. Z tego tytułu wypłacono wnioskodawcy wyrównanie od 1 lutego 2006 roku a w wyniku realizacji wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 19 grudnia 2007 roku również wyrównanie od 22 kwietnia 2004 roku tj. od daty przedłożenia dodatkowej dokumentacji płacowej.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 3 września 2014 roku (data nadania w placówce pocztowej) S. L. (1) wskazał, że ustalenie podstawy wymiaru emerytury na nowo szczegółowo reguluje art. 15 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach i powinno być ono dokonane po rencie tj. decyzja z dnia 27 kwietnia 1999 roku. ponadto podniósł niewyjaśniona w jego ocenie okoliczność zagubienia dwóch dokumentów złożonych do wniosku o rentę inwalidzka a oznaczonych numerami kart 19 i 20.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c..

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. L. (1) urodzony w dniu (...), od dnia 5 maja 1992 roku uprawniony był do renty inwalidzkiej. Podstawa wymiaru wysokości świadczenia wyniosła wówczas 68,04 %, przy uwzględnieniu stażu pracy w wymiarze 31 lat i 7 miesięcy okresów składkowych

(okoliczność bezsporna)

Następnie decyzją z dnia 15 marca 1993 r. przeliczono świadczenie poprzez doliczenie do stażu : okresu pracy od 30 lipca 1970 r. do 31 lipca 1973 r. Wskaźnik wzrósł do 72,63 %, a staż pracy do 34 lat i 6 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesięcy okresów nieskładkowych.

(dowód: decyzja k. 46 akt ZUS)

Kolejne przeliczenia ze względu na doliczenie stażu pracy następowały w drodze dalszych decyzji organu rentowego i staż pracy wnioskodawcy wzrósł do 39 lat i 7 miesięcy okresów składkowych 3 miesięcy okresów nieskładkowych

(dowód - decyzja — k. 87 akt ZUS-u)

W dniu 2004.1999 r. S. L. (1) złożył wniosek o emeryturę a we wniosku tym wniósł o przekształcenie świadczenia rentowego na emerytalne oraz o doliczenie dalszego okresu zatrudnienia.

(dowód : wniosek o emeryturę - k. 94 akt ZUS)

Decyzją z dnia 27 kwietnia 1999 r. ZUS wstrzymał mu wypłatę renty od dnia 1 kwietnia 1999 r.

(dowód: decyzja ZUS - k. 101 akt rentowych)

Jednocześnie inną decyzją z dnia 27 kwietnia 1999 r. ZUS przyznał S. L. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 kwietnia 1999 r. doliczając mu zgodnie z wnioskiem dodatkowy staż pracy.

(dowód: decyzja ZUS - k. 103 akt rentowych)

Wskaźnik podstawy wymiaru w powyższej decyzji wyniósł 165,61 %, staż pracy 41 lat i 6 miesięcy składkowych i 3 miesiące okresów nieskładkowych. Przyjęto kwotę bazową 666,96 zł. Przy ustaleniu wysokości emerytury przyjęto wskaźnik podstawy wymiaru przyjęty do renty uwzględniając wynagrodzenie z okresu 01.1983 r. do 12.1987 r.

(dowód : decyzja ZUS-u — k. 410 akt rentowych)

S. L. na dzień złożenia wniosku o emeryturę dysponował wynagrodzeniami z 20 najkorzystniejszych lat tj. z okresu : 1986-1991 (wg Rp7) oraz legitymacji ubezpieczeniowej zawierającej zarobki z lat: 1957-1969, 1976-1977. Przy uwzględnieniu tych wynagrodzeń wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 109 % Korzystniejszy dla skarżącego był wskaźnik podstawy wymiaru przyjęty dla ustalenia wysokości renty, który wyniósł 165,61 %, która tak ustalona była wyższa o 111,27 zł brutto.

(pismo ZUS-u z dnia 20.08.2007 r. — k. 101 akt sprawy)

Kolejnymi decyzjami przeliczano wnioskodawcy emeryturę poprzez doliczanie stażu pracy doliczanie stażu pracy i ostatecznie wskaźnik ten wzrósł do 171,07 %. Decyzją z dnia 17 listopada 2003 r. ZUS z urzędu dokonał przeliczenia emerytury od dnia 1 października 2002 r. w oparciu o uchwałę Sądu Najwyższego część emerytury wynoszącej 24 % części socjalnej świadczenia obliczył na podstawie kwoty bazowej z daty przyznania świadczenia. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 22 września 2004 r. wydanym w sprawie VU 238/04 zmienił zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, iż zobowiązał ZUS do przeliczenia emerytury w części dotyczącej 24% części socjalnej świadczenia wstecz za okres 3 lat tj. od dnia 17 listopada 2000 r. z uwzględnieniem kwoty bazowej z daty przyznania świadczenia. Oddalił odwołanie w pozostałej części.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. — k. 325 akt ZUS)

W piśmie z dnia 22 kwietnia 2004 r. (k. 285 akt ZUS-u) S. L. (1) wniósł o zmianę wysokości emerytury poprzez uwzględnienie wynagrodzenia z 20 lub 10 lat. W piśmie tym skarżący podkreślił, iż dotychczas wysokość jego emerytury ustalona była z uwzględnieniem podstawy wymiaru renty i kwoty bazowej 666 zł (jak dla renty), zaś on żąda nowego ustalenia wysokości w trybie art. 15, 21 i 53 ustawy emerytalnej. Do pisma z 22 kwietnia 2004 r. załączył nową dokumentację płacową .

(okoliczność bezsporna)

Wskaźnik podstawy wymiaru ustalony w oparciu o nową dokumentację płacową załączoną do wniosku z dnia 22 kwietnia 2004 r. z uwzględnieniem 10 kolejnych lat, z okresu od 01.1982 r. do 12.1991 r. dawałby skarżącemu już w kwietniu 2004 r. wskaźnik podstawy wymiaru 160,11 % , a wysokość emerytury wynosiłaby na dzień 22 kwiecień 2004 r. kwotę 2003,82 zł.

(dowód: pismo — k 285 akt ZUS-u oraz pismo organu rentowego z dnia 22 .08. 2007 r. — k. 101 akt ZUS-u, uzasadnienie Sądu Okręgowego w sprawie VU 1741/06)

Kolejną decyzją z dnia 10 czerwca 2005 r. ZUS przeliczył od dnia 16 maja 2005 r. wnioskodawcy emeryturę poprzez doliczenie stażu pracy wskaźnik podstawy wymiaru (przy uwzględnieniu podstawy wymiaru renty) wyniósł 171,07 %.

(dowód : decyzja ZUS-u - k. 389 akt rentowych)

W dniu 27 września 2005 r. wpłynął kolejny wniosek S. L. (1) w przedmiocie zmiany wysokości emerytury. Choć wprost nie wynikało to z pisma wnioskodawcy, to z analizy jego treści ZUS wywiódł, iż był to wniosek o emeryturę jako nowe świadczenie przyznawane w trybie art. 27 ustawy, bo skarżący osiągnął z dniem 2 maja 2003 r. normalny wiek emerytalny — 65 lat. Dlatego też decyzją z dnia 7 października 2005 r. ZUS przyznał skarżącemu emeryturę w trybie art. 27 ustawy. Przy ustaleniu wysokości nowego świadczenia przyjęto podstawę wymiaru renty w wysokości uwzględniającej waloryzację do 1 marca 2004 r. Do obliczenia składnika emerytury tj. 24 % kwoty bazowej przyjęto kwotę bazową obowiązującą z dnia nabycia prawa do świadczenia (obowiązującą w dacie 1 września 2005 r.) w wysokości 1903 zł zaś do pozostałej części kwotę bazową przyjętą dla renty, 666 zł.

(dowód : decyzja — k. 405 akt ZUS)

Decyzją z dnia 12 grudnia 2005 r. po dostarczeniu przez skarżącego świadectwa pracy na okoliczność ustania stosunku pracy — przyznano mu emeryturę poczynając od dnia 1 września 2005 r. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenia, które stanowiło podstawę dla renty z okresu 5 lat od 01.1983 r. do 12.1987 r. Podstawa wymiaru wyniosła 171,07 % Kwota bazowa – 666,96 zł. Staż pracy — 47 lat i 7 m-cy okresów składkowych i 3 m-ce okresów nieskładkowych. Nową kwotę bazową z daty przyznania świadczenia emerytalnego zastosowano tu tylko do 24 % świadczenia.

W dniu 17 lutego 2006 r. wnioskodawca wniósł o „sprostowanie” wysokości emerytury zgodnie z uchwałą SN z 15 lutego 2006 r, I UZP 16/05 i ustalenie jej na nowo.

(pismo wnioskodawcy - k. 437 akt ZUS)

W dniu 5 lipca 2006 r. S. L. (1) złożył kolejny wniosek w przedmiocie prawidłowego ustalenia wysokości emerytury , w którym żądał jej obliczenia z 10 lub 20 lat, które wskazywał już w piśmie z dnia 24 kwietnia 2004 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 1999 r.

(wniosek — k. 448 akt ZUS-u)

Decyzją z dnia 13 lipca 2006 r. ZUS przeliczył emeryturę od dnia 1 lutego 2006 r. przyjmując do obliczenia wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych z okresu od 01 1982 r. do 12. 1991 r. . Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 160,11 %. Całe świadczenie zostało wyliczone z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej z daty przyznania emerytury, tj. z 1999 r. (1220,89 zł), zaś do części socjalnej przyjęto nową kwotę bazową z daty złożenia wniosku, tj. kwotę 1903 zł z uwagi na to, iż skarżący po nabyciu uprawnień do wcześniejszej emerytury przepracował przeszło 30 miesięcy.

Skarżący wnosił o zmianę tej decyzji poprzez przyjęcie dla ustalenia wysokości emerytury podstawy wymiaru renty i kwotę bazową z daty przyznania mu prawa do emerytury (kwiecień 1999 r.) .

W toku postępowania sądowego w sprawie VU 1741/06 wnioskodawca składał dalsze uwagi do ustalonej mu przez ZUS wysokości emerytury podnosząc, m.in., iż organ rentowy błędnie obliczył mu ostateczny wskaźnik podstawy wymiaru renty , który zdaniem ZUS-u wynosi 171,07%, zaś według skarżącego jest on zaniżony, bo powinien wynieść 177,07 %.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 18 lipca i zobowiązał ZUS do wypłacenia S. L. (1) wyrównania emerytury w sposób ustalony decyzją z dnia 13 lipca 2006 r. poczynając od dnia 22 kwietnia 2004 r. Oddalił natomiast jego odwołanie od decyzji z dnia 13 lipca 2006r. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podniósł, iż ZUS prawidłowo ustalił w oparciu o dokumenty płacowe zawarte w aktach ubezpieczeniowych nową wysokość emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzenia z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od 01. 1982 r. do 12. 1991 r. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 160,11 %. Całe świadczenie zostało wyliczone z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej z daty przyznania mu emerytury wcześniejszej „ tj. z 1999 r. (1220,89 zł) „, zaś do części socjalnej przyjęto nową kwotę bazową z daty złożenia wniosku, tj. kwotę 1903 zł z uwagi na to, iż skarżący po nabyciu uprawnień do wcześniejszej emerytury przepracował przeszło 30 miesięcy. Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie ma racji wnioskodawca twierdząc, iż przy ustaleniu wysokości emerytury ZUS winien był przyjąć podstawę wymiaru renty ustalonej z okresu 5 lat (171,07%) i kwotę bazową obowiązującą w dacie przyznania świadczenia, tj. w 1999 r. Ten wskaźnik ustalony został przy uwzględnieniu podstawy wymiaru renty, a tę ustalono z 5 lat kalendarzowych. Takie żądanie nie mogło zdaniem Sądu Okręgowego zostać zaspokojone, albowiem art. 21 ustęp 1 punkt 1 stanowi, iż podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi: podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty(....),

Sąd ten podniósł także, że lektura materiału aktowego wykazała, iż wskaźnik podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 139,27 %, a z 10 kolejnych z okresu 1982-1991 - 160,11 %. Ten ostatni jest najkorzystniejszy dla wnioskodawcy, bo przy zastosowaniu kwoty bazowej z 1999 r., tj. 1220,89 zł , a do części socjalnej kwoty bazowej z daty złożenia wniosku dał skarżącemu na dzień wydania decyzji z 13 lipca 2006 r. emeryturę kwotę 2231,17 zł, zatem świadczenie wyższe od ustalonego na podstawie art. 21. ustęp 1 ustawy (tj. przy przyjęciu podstawy wymiaru renty), która wynosiła 1881 zł. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, iż decyzja z dnia 13 lipca 2006r prawidłowo określa wysokość emerytury S. L. (1).

Decyzja ZUS-u ustalająca wysokość emerytury na podstawie art. 21 ustęp 2 tj. na nowo z okresu 10 kolejnych lat jest w tej sytuacji wariantem najkorzystniejszym , albowiem przy wprowadzie niższym wskaźniku (160,11 %), ale za to z zastosowaniem kwoty bazowej z 1999 r., a do 24 % części socjalnej z zastosowaniem kwoty bazowej z daty przyznania świadczenia w efekcie daje skarżącemu świadczenie wyższe od dotychczas ustalonego.

Wyrok Sądu Okręgowego wydany w sprawie VU 1741/06 został zaskarżony przez wnioskodawcę apelacją, w której skarżący podnosił „ iż Sąd błędnie obliczył wysokość jego emerytury. Ostatecznie wniósł on o zobowiązanie organu rentowego do obliczenia mu emerytury poprzez przyjęcie za podstawę wymiaru podstawę wymiaru renty ze wskaźnikiem 177,77 %. Zaznaczył, iż ZUS błędnie obliczył mu rentę z 5 lat, a winien z 3 lat najkorzystniejszych dla wnioskodawcy . Zarzucił także, iż Sąd Okręgowy błędnie zastosował uchwałę SN z dnia 15 lutego 2006 r. Skarżący podniósł nadto, iż prawidłowo wyliczony wskaźnik powinien wynosić 177,77 %. Apelujący zarzucił także organowi rentowemu fałszowanie dokumentów -zaświadczeń RP 7.

Wyrokiem z dnia 17 września 2008 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację wnioskodawcy. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podniósł, że wydając decyzję z 13 lipca 2006 r. organ rentowy działał zgodnie z zasadą korzyści dla ubezpieczonego, a podstawa wymiaru emerytury została ustalona wg wariantu najkorzystniejszego.

W dniu 25 marca 2009 r. S. L. (1) wystąpił z kolejnym wnioskiem o przeliczenie mu emerytury, podnosząc, iż w decyzji z dnia 27 kwietnia 1999 r. został przyjęty zaniżony wskaźnik podstawy wymiaru emerytury w wysokości 165,61 zamiast 171,07.

Decyzją z dnia 30 kwietnia 2009 r. ZUS odmówił przeliczenia emerytury. Powyższą decyzję zaskarżył odwołaniem wnioskodawca. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 2 lutego 2010 r. wydanym w sprawie VU 944/09 odrzucił odwołanie wnioskodawcy

(dowód: wniosek o przeliczenie i postanowienie Sądu Okręgowego k. 523 akt ZUS-u)

W dniu 23 marca 2010 r. S. L. (1) wystąpił z kolejnym wnioskiem o obliczenie mu emerytury zgodnie z treścią art. 95 i 21 ustęp 1 pkt 1 i 2 ustawy o rentach i emeryturach z FUS podnosząc, iż dotychczasowa wysokość emerytury została ustalona z naruszeniem uchwały SN z dnia 15 lutego 2006 r.

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. L. (1) prawa do przeliczenia emerytury, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mogących mieć wpływ na wysokość świadczenia

Decyzję tą odwołaniem zaskarżył wnioskodawca zarzucając jej bezzasadne zastosowanie art. 114, który dotyczy „nowych dowodów”, podczas gdy ZUS do chwili obecnej nie uwzględnił wszystkich dokumentów złożonych w 1999 r. Postanowieniem z dnia 18 listopada 2010 roku wydanym w sprawie VU 639/10 Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie przyjmując powagę rzeczy osadzonej.

Na skutek złożonego na to postanowienie zażalenia Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 29 grudnia 2010 roku oddalił zażalenie.

(dowód: postanowienie Sądu Apelacyjnego w łodzi wraz z uzasadnieniem k 52 55 akt sprawy VU 639/10)

W dniu 16 stycznia 2012 r. S. L. (1) wystąpił do ZUS Oddział w T. wnioskiem, na podstawie art. 155 k.p.a. o zmianę decyzji z dnia 27.04.1999 r. znak: (...) przyznającej mu emeryturę z dniem 1.04.1999 r. jako wydanej z naruszeniem art. 21 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r/ Nr 39 poz. 353 ze zm.) oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 r. sygn IIUZP 16/05, który to wniosek wraz z wcześniejszym wnioskiem z dnia 17 stycznia 2011 roku potraktowany został przez ZUS jako wniosek o przeliczenie świadczenia.

W uzasadnieniu w/w wniosków S. L. powoływał się min. na brak w aktach rentowych h dwóch dokumentów, które winny znajdować się na k.29 i 20, przy czym brak ten stwierdził w dniu 10 lutego 2010 r. Ponadto wskazał, iż podstawa wymiaru emerytury już w 1999 r. winna być ustalona przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 160,11% obliczonego z dziesięciolecia kolejnych lat 1982 – 1991- pomimo tego, że dokumenty płacowe zostały złożone później (wraz z pismem z dnia 22.04,2004 r.), gdyż nic nie stało na przeszkodzie aby dokumenty te złożył już 27.04.1999 r.

Decyzją z dnia 3 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. L. (1) prawa do przeliczenia emerytury, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów mogących mieć wpływ na wysokość świadczenia.

Decyzję tą odwołaniem zaskarżył wnioskodawca, zrzucając jej niezgodność z przepisami ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podniósł, iż we wniosku z dnia 16 stycznia 2012 r. ujawnił nowe okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji z dnia 27 kwietnia 1999 r. przyznającej emeryturę. O

niewłaściwym wyliczeniu emerytury świadczą zdaniem wnioskodawcy decyzje organu rentowego z dnia 27 kwietnia 1999 r. i z 22 września 2000 r. W celu dokładnego wyliczenia różnicy pomiędzy świadczeniem należnym a wypłaconym za cały kres pobierania świadczenia poczynając id dnia 1 kwietnia (...). wnioskodawca wniósł o powołania biegłego.

Na rozprawie w dniu 29 maja 2012 r. wnioskodawca wskazał, iż w odwołaniu nie powołuje się na żadne nowe dowody w rozumieniu art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ale na te dowody, które istniały przed wydaniem decyzji z dnia 27 kwietnia 1999 r. W piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2012 r. (k. 18) wnioskodawca powołał jako podstawę żądania ustalenia emerytury w należnej wysokości art. 155 k.p.a. w związku z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FU Z oraz wniósł o zbadanie braku w aktach emerytalnych dwóch dokumentów oznaczonych numerami 19 i 20, mających istotne znaczenie w sprawie. Na rozprawie w dniu 26 września S. L. podał, że chodzi o zaginięcie zestawień wynagrodzeń z 12 lat pracy w Kombinacie (...) w B.. Sprecyzował jednocześnie żądanie stwierdzając, iż w sprawie chodzi o kwestię prawidłowego wyliczenia emerytury przyznanej po raz pierwszy decyzją z dnia 27 kwietnia 1999 r., która to kwestia nie była dotąd badana przez sąd.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. postanowieniem z dnia 10 października 2012 roku w sprawie sygn. akt VU 236/12 odrzucił odwołanie S. L. (1) wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 199 pkt 2 kpc. Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotowe postępowanie dotyczyło kolejnego już po zakończeniu postępowania w sprawie VU 1741/06 wniosku o prawidłowe jak twierdził wnioskodawca obliczenie wysokości emerytury. Działania wnioskodawcy świadczyły o tym, iż nadal nie zgadza się on ze wskaźnikiem podstawy wymiaru emerytury ustalonym mu w decyzji z dnia 13 lipca 2006 r., która była przedmiotem oceny w sprawie VU 1741/06. Okoliczności podnoszone w niniejszym postępowaniu były podnoszone przez wnioskodawcę także w sprawie VU 639/10.

W ocenie Sądu Okręgowego dla zastosowania art. 199 pkt 2 k.p.c. nie miał znaczenia fakt, że wnioskodawca w kolejnym wniosku wskazuje na inne przepisy prawa, tj. art. 155 kpa i art. 21 ust 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, skoro w konsekwencji jego żądanie zmierza do uzyskania odmiennego ustalenia wysokości emerytury poprzez przyjęcie innego wskaźnika.

Niezależnie od powyższego wskazał, iż powoływanie się przez skarżącego na przepis art. 155 kpa. jest całkowicie chybione. Z przepisu art. 180 § 1 k.p.a. wynika, że przepisy kodeksu stosuje się w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych tylko w takim zakresie, w jakim przepisy dotyczące ubezpieczeń społecznych nie zawierają uregulowań odmiennych. Ponadto zasadę posiłkowego stosowania przepisów kpa. w postępowaniu o świadczenia emerytalno - rentowe wyrażono w art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS , jak również w art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych. Wynika z nich z sposób jednoznaczny, iż przepisy kpa mogą mieć zastosowanie w sprawach, które albo w ogóle nie zostały uregulowany w powyższych aktach prawnych albo są wprawdzie uregulowane przez ustawy ubezpieczeniowe, ale całkowicie lub częściowo nie zawierają norm proceduralnych. Sąd Okręgowy podkreślając fakt nie złożenia przez wnioskodawcę nowych dokumentów mających wpływ na wysokość świadczenia, wykluczył możliwość przeliczenia świadczenia odwołującego się w oparciu o treść art. 114 ustawy emerytalnej.

Powyższe postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone przez wnioskodawcę zażaleniem, w którym skarżący podnosił m.in. że w sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej bowiem dochodzi on prawidłowej wysokości emerytury przyznanej mu decyzją z dnia 27 kwietnia 1999 roku, natomiast wskazane przez sąd orzeczenia dotyczą pojedynczych zagadnień, a skarżący dochodzi różnicy emerytury według własnych wyliczeń.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2012 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie sygn. akt III AUz 312/12 oddalił zażalenie S. L. (1). Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia wskazał, iż sąd pierwszej instancji słusznie podniósł, że prawomocnym wyrokiem z dnia 19 grudnia 2007 r. wydanym w sprawie VU 1741/06 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 18 lipca 2006 r. i zobowiązał ZUS do wypłacenia S. L. (1) wyrównania emerytury w sposób ustalony decyzją z dnia 13 lipca 2006 r. poczynając od dnia 22 kwietnia 2004 r. oddalając natomiast jego odwołanie od decyzji z dnia 13 lipca 2006 r. Przedmiotem oceny Sądu Okręgowego była zasadność żądania wnioskodawcy wyrównania emerytury za okres od 1 kwietnia 1999 rok, w związku z odwołaniem od decyzji

z dnia 18 lipca 2006 r. W powyższym prawomocnym wyroku Sąd Okręgowy przesądził, że ZUS prawidłowo ustalił w oparciu o dokumenty płacowe zawarte w aktach ubezpieczeniowych nową wysokość emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzeń z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających od 01.1982 r. do 12.1991 r. Powołując się na przepis art. 133 ust I pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Fus, Sąd Okręgowy wywiódł, że skoro dokumenty płacowe pozwalające na przeliczenie świadczenia złożono w dniu 22 kwietnia 2004 r., to dopiero od tego dnia przysługuje wyrównanie. W postępowaniu tym wnioskodawca zgłaszał również zarzut, że wymagane dokumenty płacowe znajdowały się w aktach rentowych już w 1999 r. Do kwestii tej odniósł się również w uzasadnieniu wydanego orzeczenia Sąd Apelacyjny. Natomiast przedmiotowe postępowanie dotyczyło kolejnego już po zakończeniu postępowania w sprawie VU 1741/06 wniosku o prawidłowe jak twierdzi wnioskodawca sposobu obliczenia wysokości emerytury. Wnioskodawca nadal nie może zgodzić się ze wskaźnikiem podstawy wymiaru emerytury ustalonym w decyzji z dnia 13 lipca 2006 r., która była przedmiotem oceny w sprawie VU 1741/06, a okoliczności podnoszone w niniejszym postępowaniu były podnoszone przez wnioskodawcę -jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy- także w sprawie VU 639/10.

W dniu 9 stycznia 2013 roku S. L. (1) złożył skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego. Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2013 roku w sprawie sygn. akt I UK 84/13 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(dowód: wniosek z dnia 16 stycznia 2012 roku k. 596-597 akt ZUS, , decyzja z dnia 3 lutego 2012 roku k. 598 akt ZUS, odwołanie k. 2 akt VU 236/12, pisma procesowe k. 6, 9-10, 18, 24 akt VU 236/12, postanowienie Sądu Okręgowego k. 26 akt VU 236/12, uzasadnienie Sądu Okręgowego k. 29-33 akt VU 236/12, zażalenie k. 36-40 akt VU 236/12, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi k. 47 wraz z uzasadnieniem k. 48-54verte akt VU 236/12, skarga kasacyjna k. 58-67 akt VU 236/12, postanowienie Sądu Najwyższego k. 78-79 akt VU 236/12)

W dniu 4.12.2013r. oraz 10.12.2013r. wnioskodawca złożył wniosek o obliczenie wysokości emerytury od podstawy wymiaru ustalonej na nowo w myśl art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. z 10 kolejnych lat kalendarzowych (1982- 1991) wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok 1999, w którym zgłosił wniosek o emeryturę (wvpw – 160,11%) i wypłacenie wyrównania od 1.04.1999r. Nadto wnioskodawca wskazał, iż 10.02.2010r. ustalił, że dokumenty oznaczone numerami 19 i 20, których brak jest w jego aktach emerytalno-rentowych, zawierały zestawienie wynagrodzeń z 12 lat, tj. 1979-1991. Wnioskodawca podniósł także, że nie odwołał się od decyzji z 22.09.2000r., ponieważ został źle pouczony o tym, że wvpw musi być wyższy i brak jest dokumentów za lata 1982-1991.

(dowód: wniosek k. 601 i 605 akt ZUS)

W wyniku rozpoznania przedmiotowych wniosków organ rentowy wydał decyzję z dnia 14 stycznia 2014 roku, którą odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia emerytury i wyrównania świadczenia od dnia 1 kwietnia 1999 roku.

(dowód: decyzja dnia 14 stycznia 2014 roku k. 611 akt ZUS)

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 10 lutego 2014 roku złożył S. L. (1), wskazując że powołany przez organ rentowy w decyzji art. 114 powołanej ustawy nie ma w sprawie zastosowania. W ocenie odwołującego się w niniejszej sprawie winien mieć zastosowanie art. 21 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy i z którego treści wynika, że emerytura jest nowym świadczeniem a nie kontynuacją renty. Szczegółowe uzasadnieni swojej odwołania zawarte jest w załączonej skardze z dnia 20 stycznia 2014 roku na działanie organu rentowego skierowanej do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

(dowód: odwołanie k. 2 akt VU 306/14)

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. odrzucił odwołanie, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie wnioskodawca złożył kolejny wniosek o obliczenie wysokości emerytury od podstawy wymiaru ustalonej na nowo tj. z 10 lat kalendarzowych (1982-1991) wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok 1999, w którym zgłosił wniosek o emeryturę i wypłacenie wyrównanie od 1 kwietnia 1999 roku. Tym samym postępowanie

dotyczyło kolejnego już po zakończeniu postępowania w sprawie VU 1741/06 wniosku o prawidłowe jak twierdzi wnioskodawca obliczenie wysokości emerytury. Prawomocnym bowiem wyrokiem z dnia 19 grudnia 2007 r. wydanym w sprawie VU 1741/06 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 18 lipca 2006 r. i zobowiązał ZUS do wypłacenia S. L. (1) wyrównania emerytury w sposób ustalony decyzją z dnia 13 lipca 2006 r. poczynając od dnia 22 kwietnia 2004 r. Oddalił natomiast jego odwołanie od decyzji z dnia 13 lipca 2006 r. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podniósł, iż ZUS prawidłowo ustalił w oparciu o dokumenty płacowe zawarte w aktach ubezpieczeniowych nową wysokość emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzeń z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających od 01.1982 r. do 12.1991 r. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 160,11 %. Całe świadczenie zostało wyliczone z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej z daty przyznania mu emerytury wcześniejszej tj. z 1999 r. (1220,89 zł) zaś do części socjalnej przyjęto nową kwotę bazową z daty złożenia wniosku, tj. kwotę 1903 zł z uwagi na to, iż skarżący po nabyciu uprawnień do wcześniejszej emerytury przepracował przeszło 30 miesięcy. Wyrokiem z dnia 17 września 2008 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelacje wnioskodawcy. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podniósł, że wydając decyzję z 13 lipca 2006 r. organ rentowy działał zgodnie z zasadą korzyści dla ubezpieczonego, a podstawa wymiaru emerytury została ustalona wg wariantu najkorzystniejszego. Podkreślić należy, iż w w/w sprawie Sąd Okręgowy badał zasadność żądania wnioskodawcy wyrównania emerytury za okres od 1 kwietnia 1999 rok, w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 18 lipca 2006 r. Sąd jednak przyjął powołując się na przepis art. 133 ust 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, iż skoro dokumenty płacowe pozwalające na przeliczenie świadczenia złożono w dniu 22 kwietnia 2004 r., to dopiero od tego dnia przysługuje wyrównanie . W postępowaniu tym wnioskodawca zgłaszał również zarzut, że wymagane dokumenty płacowe znajdowały się w aktach rentowych już w 1999 r. Do kwestii tej odniósł się również w swoim uzasadnieniu Sąd Apelacyjny.

W konkluzji Sąd Okręgowy wskazał, że decyzją z dnia 14 stycznia 2014 roku, od której ubezpieczony wniósł odwołanie, odmówiono mu prawa do przeliczenia emerytury i wyrównania świadczenia od 1 kwietnia 1999 roku, co zostało objęte kontrolą sądu ubezpieczeń społecznych w sprawie VU 1741/06 zakończonej prawomocnym wyrokiem i w sprawie VU 236/12 zakończonej prawomocnym postanowieniem.

Zażalenie S. L. (1) na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. zostało prawomocnie oddalone przez Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 roku w sprawie III AUz 81/14. Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu Okręgowego, że zarówno kwestia ustalenia wysokości emerytury od podstawy wymiaru ustalonej zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej z 10 lat kalendarzowych (1982-1991) jak i wypłaty wyrównania została prawomocnie osądzona, a prawidłowość tej oceny potwierdza przebieg postępowania w sprawie VU 236/12 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb.

(dowód: postanowienie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 17 kwietnia 2014 roku k. 13-19verte akt VU 306/14, zażalenie S. L. (1) k. 25-28 akt VU 306/14, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 czerwca 2014 roku III AUz 81/14 k. 40-45 akt VU 306/14)

W dniu 22 lipca 2014 roku wnioskodawca złożył ponownie wniosek o zmianę decyzji z dnia 27 kwietnia 1999 roku przez ustalenie podstawy wymiaru emerytury na nowo w trybie art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Jako podstawę żądania wskazał art. 155 kpa w zw. z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach oraz art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

(dowód: wniosek k. 612-614 akt ZUS)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

W myśl art. 114 ust. 1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Mając na względzie powyższą regulację, należy stwierdzić, że istnieje możliwość dokonania ponownej oceny uprawnień przez organ rentowy czy odwoławczy w stanie, gdy przedłożone zostaną nowe dowody lub zostaną ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, a ujawnione dopiero po jej uprawomocnieniu się. Oznacza to, że wspomniane nowe dowody czy ujawnione okoliczności nie były znane organowi rentowemu w chwili wydawania przez niego decyzji oraz mają one wpływ na prawo do świadczenia czy jego wysokość. Ocena zasadności wniosku o ponowne ustalenie prawa do świadczenia musi więc prowadzić do ustalenia zarówno dowodów czy też okoliczności posiadających przymiot nowości i ujawnionych dopiero po wydaniu uprzedniego wyroku sądowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 14.02.20] 3r., III A Ua (...), LEX nr 1281 025, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11.09.2013r., IIIAUa (...), (...)).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca złożył kolejny wniosek o obliczenie wysokości emerytury od podstawy wymiaru ustalonej na nowo tj. z 10 lat kalendarzowych (1982-1991) wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok 1999, w którym zgłosił wniosek o emeryturę i wypłacenie wyrównanie od 1 kwietnia 1999 roku.

Tym samym niniejsze postępowanie dotyczy kolejnego już po zakończeniu postępowania w sprawie VU 1741/06 wniosku o prawidłowe jak twierdzi wnioskodawca obliczenie wysokości emerytury. Prawomocnym bowiem wyrokiem z dnia 19 grudnia 2007 r. wydanym w sprawie VU 1741/06 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję z dnia 18 lipca 2006 r. i zobowiązał ZUS do wypłacenia S. L. (1) wyrównania emerytury w sposób ustalony decyzją z dnia 13 lipca 2006 r. poczynając od dnia 22 kwietnia 2004 r. Oddalił natomiast jego odwołanie od decyzji z dnia 13 lipca 2006 r. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podniósł, iż ZUS prawidłowo ustalił w oparciu o dokumenty płacowe zawarte w aktach ubezpieczeniowych nową wysokość emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzeń z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających od 01.1982 r. do 12.1991 r. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 160,11 %. Całe świadczenie zostało wyliczone z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej z daty przyznania mu emerytury wcześniejszej tj. z 1999 r. (1220,89 zł) zaś do części socjalnej przyjęto nową kwotę bazową z daty złożenia wniosku, tj. kwotę 1903 zł z uwagi na to, iż skarżący po nabyciu uprawnień do wcześniejszej emerytury przepracował przeszło 30 miesięcy. Wyrokiem z dnia 17 września 2008 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację wnioskodawcy. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podniósł, że wydając decyzję z 13 lipca 2006 r. organ rentowy działał zgodnie z zasadą korzyści dla ubezpieczonego, a podstawa wymiaru emerytury została ustalona wg wariantu najkorzystniejszego. Podkreślić należy, iż w w/w sprawie Sąd Okręgowy badał zasadność żądania wnioskodawcy wyrównania emerytury za okres od 1 kwietnia 1999 rok, w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 18 lipca 2006 r. Sąd jednak przyjął powołując się na przepis art. 133 ust 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, iż skoro dokumenty płacowe pozwalające na przeliczenie świadczenia złożono w dniu 22 kwietnia 2004 r., to dopiero od tego dnia przysługuje wyrównanie. W postępowaniu tym wnioskodawca zgłaszał również zarzut, że wymagane dokumenty płacowe znajdowały się w aktach rentowych już w 1999 r. Do kwestii tej odniósł się również w swoim uzasadnieniu Sąd Apelacyjny.

Mimo takiego prawomocnego rozstrzygnięcia wnioskodawca złożył kolejny wniosek o ponowne przeliczenie emerytury, który decyzją z dnia 3 lutego 2012 roku został załatwiony odmownie. Odwołanie S. L. (1) od powyższej decyzji zostało przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 października 2012 roku prawomocnie odrzucone z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, tj. na podstawie art. 199 pkt 2 k.p.c. Kolejne tożsame wnioski złożone w dniach 4 grudnia 2013 roku oraz 10 grudnia 2013 roku zostały przez organ rentowy załatwione odmownie decyzją z dnia 14 stycznia 2014 roku. . Odwołanie S. L. (1) od powyższej decyzji zostało przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 roku odrzucone z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, tj. na podstawie art. 199 pkt 2 k.p.c., a zażalenie wnioskodawcy na to postanowienie zostało przez Sąd Apelacyjny oddalone postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 roku.

Stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi osobami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przepis ten - zarówno z punktu widzenia przesłanki lis pendens, jak i res iudicata - powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c., który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma

powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Prawomocny wyrok sądu ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Z powagą rzeczy osądzonej mamy zatem do czynienia wówczas, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia. Wprawdzie generalnie przyjmuje się, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177; uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPiUS 1997 nr 7, poz. 117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979 nr 3, poz. 48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 KPC (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10) oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 nr 5, poz. 53, z glosą R. Babińskiej-Góreckiej).

Nie oznacza to jednak, że w sprawie z zakresu ubezpieczenia powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 roku w sprawie II UKN 105/98, OSNP 1999/16/529). O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529).

Przedmiotem sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jest wprawdzie kontrola decyzji organu rentowego, ale w istocie nie tyle chodzi o tę decyzję, co o ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego w zakresie ustalenia prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUA 3303/04 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUA 842/06, OSA 2007 nr 10, poz. 17).

Zaskarżoną decyzją, od której ubezpieczony wniósł odwołanie w rozpoznawanej sprawie, odmówiono mu prawa do przeliczenia emerytury i wyrównania świadczenia od 1 kwietnia 1999 roku, co zostało objęte kontrolą sądu ubezpieczeń

społecznych w sprawie VU 1741/06 zakończonej prawomocnym wyrokiem i w sprawach VU 236/12 i VU 306/14 zakończonych prawomocnymi postanowieniami.

Biorąc zatem pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 28 sierpnia 2014 r. jako niedopuszczalne.